

Sygn. akt II AKzw 1487/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSA Dariusz Czajkowski

Protokolant : Anna Tkaczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku – Danuty Dąbrowskiej, delegowanej do Prokuratury Apelacyjnej

po rozpoznaniu w sprawie **C. K.**

zażalenia wniesionego przez prokuratora

na postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt IV Kow 1257/14/wz

w przedmiocie udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 08.07.2014r. Sąd Okręgowy w Białymstoku udzielił skazanemu C. K. warunkowego zwolnienia z odbywania reszty kary 4 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie w sprawie II K 358/11. W okresie próby oddał skazanego pod dozór kuratora oraz nałożył obowiązki informowania kuratora o każdorazowej zmianie miejsca pobytu i przebiegu okresu próby, wykonywania pracy zarobkowej, powstrzymania się od nadużywania alkoholu, unikania kontaktów z osobami karanymi sądownie oraz powstrzymania się od kontaktowania z pokrzywdzonym.

Postanowienie to zaskarżył prokurator, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że skazany pomimo nie odbycia kary w całości będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa, podczas gdy postawa skazanego, właściwości i warunki osobiste, zachowanie po popełnieniu przestępstwa i w czasie odbywania kary nie pozwalają na postawienie dodatniej prognozy kryminologiczno-społecznej.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i odmowę udzielenia skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne, gdyż podniesiony przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia okazał się być nietrafny.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że całokształt okoliczności dotyczących skazanego pozwala na sformułowanie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologiczno-społecznej, a tym samym możliwe jest zastosowanie wobec niego wnioskowanej formy probacji.

Bez wątplenia wcześniejszy sposób życia skazanego przed osadzeniem był wysoce naganny, o czym świadczy wielokrotna karalność. Prawdą jest też, że skazany korzystał już z dobrodziejstwa probacji i nie wykorzystał dawanych mu szans na poprawę, popełniając wciąż kolejne czyny. Należy jednak zwrócić uwagę, że z woli ustawodawcy, **„sposób życia przed popełnieniem przestępstwa” nie należy aktualnie do samoistnej i odrębnej przesłanki, w oparciu o którą - zgodnie z treścią art. 77 § 1 k.k. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 240 poz.1431) – powinna być formułowana wobec skazanego prognoza kryminologiczno-społeczna, warunkująca wcześniejsze jego zwolnienie z zakładu karnego. Sposób życia skazanego przed popełnieniem przestępstwa może być uwzględniany przy ocenie rodzaju prognozy kryminologicznej, ale tylko w ramach ogólnie określonej przesłanki „warunków i właściwości osobistych”, o których mowa w tym przepisie, na którą składa się również aktualna jego postawa i efekty resocjalizacyjne w czasie odbywania kary pozbawienia wolności.** Zatem argumentacja skarżącego w tej części, w której podkreśla wyłącznie zaszczytne zachowanie C. K., jako okoliczność pozaustawowa, nie może znaleźć akceptacji Sądu.

Skonstatować należy, że starania skazanego skierowane na własną resocjalizację nie mogą być przesłonięte wyłącznie jego zachowaniem na wolności, przed osadzeniem w zakładzie karnym. Negacja tego typu starań, które z powodu wcześniejszej złej opinii nie są w stanie „przebić się” tylko z powodu uprzedniego niewłaściwego postępowania, nie są zachętą do zmiany pożądanego postaw i stanowi czynnik demotywujący dla innych osadzonych, skoro aktywne włączenie się w proces resocjalizacji z założenia i tak ma nie przynieść korzystnych efektów takiego zachowania. Wydaje się, że z punktu widzenia wychowawczego i ze względu na skuteczność resocjalizacji na wolności lepiej jest, by takiego skazanego, który podjął wymierne starania w celu zmiany swojego wizerunku, obdarzyć minimalnym zaufaniem, dając mu szansę na warunkowe zwolnienie przed zakończeniem planowanego odbycia kary i kontrolując go jeszcze przez dwa lata w drodze kuratorskiego dozoru, niż zwolnić go po całości odbytej kary, pozostawiając go bez wsparcia, jakie stwarzają obowiązki probacyjne. Powyższa uwaga dotyczy oczywiście tylko tych skazanych, którzy podjęli rzeczywiste starania o resocjalizację i nie traktują tego procesu w sposób instrumentalny, obliczony tylko na wcześniejsze opuszczenie zakładu karnego.

Jeśli zaś chodzi o okoliczności czynu, za który C. K. odbywa karę, to choć faktycznie mają one bardzo negatywną wymowę, to pamiętać należy, iż argumenty te odegrały już na etapie wyrokowania właściwą rolę, dlatego też obecnie dawanie im po raz kolejny bezwzględno prymatu byłoby niewłaściwe.

Z opinii penitencjarnej i akt osobowych skazanego wynika, że C. K. w zakładzie karnym zachowywał się dobrze i aktywnie włączył się w proces resocjalizacji. Pozytywnie układał relacje ze współosadzonymi, był wielokrotnie nagradzany regulaminowo. Swoim zachowaniem nie sprawiał problemów natury wychowawczej i stosował się do wymogów dyscypliny i porządku. Z zadań wynikających z indywidualnego programu oddziaływania wywiązywał się w sposób właściwy. Nie deklarował uczestnictwa w tzw. podkulturze więziennej i był krytycznie ustosunkowany do popełnionych przestępstw. Utrzymywał bliskie kontakty z najbliższymi.

Od lutego 2014r. skazany przebywa na przerwie w karze, a do jego zachowania nie było w tym czasie żadnych zastrzeżeń. Przeciwnie, prezentował on wzorową postawę: podjął pracę, spłaca zobowiązania sądowe, sprawuje opiekę nad matką i córką. Ma stabilną sytuację życiową i jasno określone plany na przyszłość.

Należy więc uznać, że brak jest dostatecznych podstaw do kwestionowania zasadności zaskarżonej decyzji Sądu Okręgowego. Zważywszy na indywidualny wysiłek, jaki podjął skazany dla zmiany swojej postawy życiowej oraz oceniając uzyskane przez niego efekty, resocjalizację w warunkach izolacji uznać należy za zakończoną z pozytywnym

skutkiem. Obecnie daje on gwarancję, że w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzeczenie o warunkowym zwolnieniu C. K. utrzymał w mocy.

(...)/acz/ms